

РЕШЕНИЕ

№ 2183

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **126** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В. И. Г., чрез адв. Д. Ш., против решение № 4879 от 30.10.2023 г. на Софийски районен съд (СРС) по АХНД № 4873/2023 г., с което се потвърждава наказателно постановление (НП) 23-4332-001322/06.02.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора е наложено административно наказание на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 ЗДвП „глоба“ в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че районният съд е постановил решението, като е извел правите си изводи въз основа на неправилно установена фактическа обстановка. Твърди се, че съдът неоснователно е кредитирал изцяло показанията на свидетеля-очевидец Б. А., като не е взел предвид принадлежността му към структурата на полицейските органи. Поддържа, че не са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, отнасящи до реквизитите, които трябва да съдържат АУАН и НП. Според касатора констатираното нарушение не е описано точно и ясно, не са посочени всички елементи от състава на нарушението, което нарушава правото му на защита. Оспорва извода на съда, че поднасянето на автомобила не може да се дължи

на мократа настилка на асфалта. Посочва, че не е налице превъртане гуми на място, а единствено занасяне на автомобила и то за няколко секунди. Касаторът счита, че районният съд необосновано приема, че се касае за извършено умишлено деяние, тъй като не всяко фактическо поднасяне на автомобила може да се приеме за преднамерено. Поддържа, че случаят е маловажен, тъй като деянието разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Иска се отмяна на процесното решение като неправилно, издадено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила.

В съдебно заседание касаторът - В. И. Г., редовно призован, се явява лично и с адв. А. като моли съдът да отмени решението на районния съд. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът - Началник Сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – Отдел „Пътна полиция“ (ОПП), редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност на обжалваното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, и от лице с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

По смисъла на чл. 220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали районният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел от фактическа страна, че на 19.01.2023 г., около 23:29 ч. в [населено място] Г. управлявал личния си автомобил „БМВ 318 ИС“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като на излизане от паркинга на магазин „Б.“ водачът извършва рязка маневра като извежда МПС извън контрол чрез презавиване и форсиране, което довежда до загуба на сцепление на част от гумите и задните гуми изпреварват скоростта на предните – дрифт. За извършеното нарушение по чл. 104б, т.3 от ЗДвП на касатора е съставен АУАН № 758829 като на основание чл. 175а ал. 1 пр. 3 ЗДвП е наложена глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца. В последствие е издадено и наказателното постановление № 23-4332-001322 от 06.02.2022 г.

При така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че В. И. Г. е извършил вмененото му с АУАН и НП нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Настоящият съдебен състав, намира, че възприетата от районния съд фактическа обстановка напълно съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От

страна на районния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. В тази връзка настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на касатора по отношение на достоверността на показанията на свидетеля - Б. А., тъй като същият е пряк очевидец на извършване на деянието, като изложеното от него се подкрепя от даденото сведение на касатора, в което същият признава, че е загубил управление на автомобила посредством дрифт. По делото не са ангажирани доказателства (гласни и писмени), които да опровергават истинността на възприетата от свидетеля фактическа обстановка. По горните съображения районният съд правилно е кредитирал показанията на свидетеля Б. А., които настоящият съдебен състав намира за обективно и безпристрастно дадени.

Правилно решаващият съд е приел, че АУАН и НП отговарят по форма и съдържание по чл. 42, респективно на чл. 57 ЗАНН, при спазване на сроковете по чл. 34 ЗАНН, както и че са издадени са надлежен орган и в рамките на неговите правомощия.

Съгласно разпоредбата на чл.104б, т. 2 ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Следователно, всеки правоспособен водач има задължение да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като е длъжен да спазва предписанието на чл.104б, т. 2 ЗДвП, а именно да използва същите единствено с цел превоз на хора и товари. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места. Фактическият състав на нарушението изисква преднамерено извършване на маневра, която не е свързана с предназначението на пътя и нормалното движение на автомобили по него.

В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че касаторът е използвал пътя за други цели, а именно: извършвайки рязка маневра като извежда МПС извън контрол чрез презавиване и форсиране, което довежда до загуба на сцепление на част от гумите и задните гуми изпреварват скоростта на предните – дрифт. С това си действие, В. Г. съзнателно е нарушил забраната по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, тъй като извеждането на автомобила извън контрол чрез рязка маневра, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари.

Неоснователни са и възраженията на касатора за наличие на други фактори, които биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя, тъй като такива не са установени по делото.

Правилен е извода на съда, че наличието на влажна настилка или специфични атмосферни условия, на които се позовава касаторът, го е задължавало да управлява автомобила със завишено внимание, съобразено с пътните условия и обстановка, включително и съобразена скорост при предприемане на завой. По горните съображения и настоящият съдебен състав счита, че влажната настилка не може да доведе до т.нар „форсиране“ при установената фактическа обстановка.

Законосъобразен е извода на районния съд, че в случая е неприложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН предвид въведената с разпоредбата на чл. 189з ЗДвП забрана за прилагането на института на маловажен случай за нарушения по ЗДвП.

Наложените на касатора наказания са правилно определени в съответствие с разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр.3 от ЗДвП.

По горните съображения настоящият състав намира, че обжалваното решение е

валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната на решението, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град , X. Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4879 от 30.10.2023 г., постановено по НАХД №4873/2023 г., по описа на Софийски Районен съд, НО, 135-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.